

РЕШЕНИЕ

№ 85

гр. Асеновград, 01.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – АСЕНОВГРАД, ВТОРИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на тринадесети юни през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Иван Д. Бедачев

при участието на секретаря Ася Р. Иванова
като разгледа докладваното от Иван Д. Бедачев Административно
наказателно дело № 20225310200282 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.59 и следващите от ЗАНН.

Обжалвано е наказателно постановление № 22-0239-000323/29.03.2022г., издадено от Началника на РУ-Асеновград към ОДМВР-Пловдив – Петър Костадинов Бабутеров, с което на П. АНГ. Б. ЕГН ***** от ***, са наложени следните административни наказания: 1. На основание чл. 174 ал.3 пр.2 от ЗДвП е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 2000 лв. и „Лишаване от право да управлява МПС” за срок от 24 месеца за нарушение по 174 ал.3 от ЗДвП. и 2. На основание чл. 183 ал.1 т.1 пр.2 от ЗДвП е наложено административно наказание глоба в размер на 10 лева за нарушение по чл. 100 ал.1 т.1 от ЗДвП.

Недоволен от горното постановление е останал П.Б. и е депозирал жалба срещу него пред АРС в законоустановения 7-дневен срок. В жалбата и в съдебно заседание чрез пълномощника адв. П., се навеждат твърдения, че същото е неправилно и незаконосъобразно, като се навеждат твърдения за допуснати съществени нарушения на административно- производствените правила в процедурата по установяване на нарушението и издаването на НП, а също и поради неправилно приложение на материалния закон. Искането към съда е за пълната му отмяна.

Въззиваемата страна РУ - гр. Асеновград, редовно призована, не изпраща представител.

Съдът, като прецени процесуалните предпоставки за допустимост, обсъди събраните по делото доказателства и взе предвид доводите, изложени в жалбата намери за установено следното:

Жалбата е подадена в срок, срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е процесуално ДОПУСТИМА и следва да се разгледа по същество. Разгледана по същество същата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С акт за установяване на административно нарушение от 02.03.2022 г. е било констатирано, че на същата дата, около 19.25 часа в гр. Асеновград на ул. „Яне Сандански“ до № 15, жалбоподателят Б. е управлявал лек автомобил „Мерцедес Р 280 ЦДИ“ с рег. № ***, като при извършената проверка от контролните органи е отказал да бъде изпробван с техническо средство Drug Test 5000 ARJF – 0026 за употреба на наркотични вещества или техните аналози, а също и не е изпълнил предписанието за химико-токсикологично лабораторно изследване за употребата на наркотични вещества или техните аналози. Бил издаден талон за изследване от актосъставителя Г.Б.. Въпреки, че отказал да даде проба чрез тест и техническо средство, водачът П.Б. категорично отказал да даде кръв и урина за химико-токсикологично лабораторно изследване. При проверката, водачът П.Б. заявил пред контролните органи, че предната вечер бил употребил кокаин и именно затова отказва да се тества. Талонът за изследване бил връчен от контролния орган, но жалбоподателят П.Б. не посетил указаното здравно заведение и съответно не дал кръв за химичен анализ. При проверката, водачът не носил и съответно не представил на проверяващите контролния талон към СУМПС. За констатираните нарушения на П.Б. бил съставен АУАН, като актът бил съставен в негово присъствие и същият го подписал без възражения, като в него саморъчно отразил, че няма да даде кръвна проба. Писмени възражения не са били подадени в тридневния срок по 44 ал.1 от ЗАНН.

Съдът намира, че извършването на горните административни нарушения е безспорно установено, което се потвърждава от съставеният АУАН, чиито констатации съгласно нормата на чл.189 ал.2 от ЗДвП се ползват с презумптивна доказателствена сила. Те се потвърждават категорично и от показанията на актосъставителя Г.Б. и свидетеля В.П..

Първото описано в НП нарушение е квалифицирано по чл. 174 ал.3 от НПК, която санкционна разпоредба по отношение на отказа за установяване на употребата на наркотични вещества предвижда, че съдържащата се в нея санкция се налага на водач на моторно превозно средство, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за даване на биологични проби за химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози. Анализът на текста показва, че посочената норма дефинира по равностоеен начин средствата за установяване на употребата на наркотици от водачите - медицински и лабораторни изследвания и технически средства, като съдържа две самостоятелно достатъчни хипотези, реализирането на обективния състав на които води и до реализация на нарушението. Тъй като е използван предлогът „или“ буквалното тълкуване на текста води до извода, че дори само отказът на водача да му бъде извършена проверка с тест чрез техническо средство за установяване употребата на наркотични вещества е самостоятелно достатъчен за да приемем, че той е реализирал горното нарушение. В този смисъл е и задължението въведено за водачите в чл. 2 ал.1 от Наредба № 1 от 19 юли 2017 г./ Наредба за реда за установяване употребата на алкохол и /или наркотични вещества или техни аналози/- при извършването на проверка за установяване на алкохол или наркотични вещества проверяваното лице е длъжно да изпълнява дадените му от контролните органи по ЗДвП разпореждания и указания, като неизпълнението на това задължение, с което се възпрепятства извършването на проверката се

приема като отказ на лицето да му бъде извършена такава. В конкретния случай въпреки, че водачът П.Б. неколкратно е бил поканен да даде проба за наркотици чрез техническо средство, същият категорично е отказал, с което е реализирала състава на горното нарушение. Същият не е изпълнил и предписанието за химико-токсикологично лабораторно изследване. При това положение, съдът намира от правна страна, че жалбоподателят Б. е реализирал от обективна и субективна страна състава на нарушението по чл. 174 ал.3 от ЗДвП и извършването му е установено по несъмнен начин. На практика същият не е изпълнил нито едно от задълженията по чл. 2 ал.1 от Наредбата и е направил всичко възможно, за да възпрепятства извършването на проверката, като категорично е отказал и двата способа.

По отношение на нарушението по т. 2 от НП, касаещо не носенето на КТ талон към СУМПС съдът намира, че същото е надлежно установено, а извършването му е доказано по несъмнен начин. Правилно са посочени нарушената материално-правна разпоредба чл. 100 ал.1 т.1 от ЗДвП, както и относимата към него санкционна разпоредба на чл. 183 ал.1 т.1 пр.2 от ЗДвП.

АУАН е съставен съобразно изискванията на чл. 42 от ЗАНН и съдържа, посочените там реквизити. Същият кореспондира и със събраните по делото доказателства. Въз основа на съставеният АУАН по-късно от компетентния за това орган било издадено и обжалваното наказателно постановление, в което са преповторени констатациите от АУАН и за първото нарушение на основание чл. 174 ал.3 пр.1 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 2000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца., а за второто нарушение на основание чл. 183 ал.1 т.1 пр.2 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 10 лв.

НП отговаря на изискванията на чл. 57 от ЗАНН. Постановено е от компетентния за това орган и е подписано от него, в изискуемата от закона форма е. Описаното нарушение по т.1 от НП правилно е съотнесено към санкционната разпоредба на чл. 174 ал.3 пр.1 от ЗДвП. Същата в редакцията ѝ, действала към момента на извършване на нарушението предвижда, че водач на моторно превозно средство, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на наркотици или не изпълни предписанието за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от две години и глоба 2000 лв. При определяне размера на наказанията – глоба и лишаване от право на управление на МПС, наказващият орган е съобразил основния критерий при определяне на наказанието залегнал в чл. 27 от ЗАНН, а именно тежестта на нарушението. В случая и двете наказания са предвидени в закона в абсолютен размер и оразмеряването им не подлежи на преценката на административно-наказващия орган и като е наложил наказанията именно в този размер същият правилно е приложил закона. Същото се отнася и за нарушението по т. 2 от НП, където глобата също е предвидена в абсолютна стойност от 10 лева, като е наложена от АНО именно в този размер.

По отношение на разноските, съгласно чл. 63, ал.3 ЗАНН страните имат право на такива.

Въпросът за възлагането на разноските в административно наказателния процес обаче е изрично уреден в чл. 63, ал.3 от ЗАНН, а именно по реда на

АПК. В АПК въпросът за възлагането на разноските е уреден в чл. 143, в който е посочено, че когато съдът отхвърли оспорването, подателят на жалбата заплаща всички направени по делото разноси, включително минималното възнаграждение за един адвокат, определено съгласно наредбата по чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата, ако другата страна е ползвала такъв. В случая с оглед изхода на делото и отхвърляне на оспорването, разноси се дължат само на въззиваемата страна. По делото обаче не се претендира възлагането на разноси от въззиваемата страна и такива съответно не са надлежно удостоверени като размер, поради което и такива не следва да се присъдят.

Предвид гореизложеното и като намери обжалваното наказателно постановление за законосъобразно и обосновано, на основание чл. 63 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление №22-0239-000323/29.03.2022г., издадено от Началника на РУ-Асеновград към ОДМВР-Пловдив – Петър Костадинов Бабугеров, с което на П. АНГ. Б. ЕГН ***** от *** са наложени следните административни наказания:

1. На основание чл. 174 ал.3 пр.2 от ЗДвП е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 2000 лв. и „Лишаване от право да управлява МПС” за срок от 24 месеца за нарушение по 174 ал.3 от ЗДвП и

2. На основание чл. 183 ал.1 т.1 пр.2 от ЗДвП е наложено административно наказание глоба в размер на 10 лева за нарушение по чл. 100 ал.1 т.1 от ЗДвП.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Административен съд- гр. Пловдив.

Съдия при Районен съд – Асеновград: _____